

- pkt 48–52, jako że art. 36 i załącznik VII pkt 1 do aktu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii weszły w życie w dniu 9 grudnia 2011 r., gdy obowiązywały i miały zastosowanie strategia reformy wymiaru sprawiedliwości Republiki Chorwacji na okres 2011–2015 z dnia 15 grudnia 2010 r. i zmieniony plan działania rządu Republiki Chorwacji z dnia 20 maja 2010 r. dotyczący reformy sądownictwa, a w konsekwencji po uchynieniu tych aktów przez Republikę Chorwacji, co uprzednio wyraźnie Komisja zatwierdziła w pkt 3 szczegółowego sprawozdania monitorującego Republikę Chorwacji z dnia 10 października 2012 r., w którym Komisja nakazała Republice Chorwacji przyjęcie nowego ustawodawstwa w dziedzinie wykonywania orzeczeń sądowych, niezgodnie z ogólnymi zasadami ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, zważywszy, że w odniesieniu do wnoszących odwołanie uchynienie tych aktów miało w oczywisty sposób moc wsteczną, ponieważ po dniu 9 grudnia 2012 r. Republika Chorwacji nie przyjęła żadnej nowej strategii dotyczącej reformy sądownictwa, lecz jedynie strategię na rzecz rozwoju systemu sądowniczego w okresie 2013–2018, a zatem ostatnią przyjętą przez Republikę Chorwacji strategią reformy sądownictwa była faktycznie strategia obowiązująca w dniu 9 grudnia 2011 r. (zob. wyrok Trybunału z dnia 30 stycznia 1974 r., *Louwage/Komisja*, 148/73, EU:C:1974:7, pkt 12, 28; wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 1998 r., *Embassy Limousines & Services/Parlament*, T-203/96, EU:T:1998:302, pkt 74–88; wyrok z dnia 14 maja 1975 r., *CNTA/Komisja*, 74/74, EU:C:1975:59, pkt 41–44), przy czym należy zaznaczyć, że Sąd twierdząc w pkt 53 zaskarżonego wyroku, iż „nie można wnioskować, że chorwackie władze miały pełną swobodę zmiany strategii reformy sądownictwa 2011–2015 i planu działania 2010. Mając na względzie przepisy aktu dotyczącego przystąpienia, a w szczególności jego art. 36 i załącznik VII do tego aktu, na władzach tych ciążył obowiązek przestrzegania nie tylko zobowiązania nr 1, lecz także wszystkich innych zobowiązań określonych we wspomnianym załączniku”, Sąd potwierdził zasadność zawartego w skardze roszczenia odszkodowawczego;
- pkt 54–57 i 59–63 dotyczących uchybienia przez Komisję Europejską jej obowiązkowi na podstawie art. 36 aktu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii do zapewnienia spełnienia ciężącego na Republice Chorwacji zgodnie z załącznikiem VII pkt 3 do aktu dotyczącego przystąpienia zobowiązania do dalszego zwiększania skuteczności wymiaru sprawiedliwości, zważywszy na to, że z załączników do skargi wyraźnie wynika, iż Komisja wprowadziła do tabeli monitorowania za okres od dnia 1 września 2012 r. do dnia 28 lutego 2013 r. błędne informacje przedstawione przez chorwackie ministerstwo sprawiedliwości dotyczące zmniejszenia liczby postępowań spornych i postępowań egzekucyjnych przed chorwackimi sądami rejonowymi i sądami gospodarczymi bez przeprowadzenia żadnej kontroli technicznej lub arytmetycznej w odniesieniu do dokonanej przez siebie oceny, wykazując tym samym rażące niedochowanie staranności w odniesieniu do znaczenia opracowania tych tabeli;
- pkt 68, zważywszy na to, że Komisja uchybiwszy wynikającemu z art. 36 ust. 1 i 2 aktu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii obowiązkowi zapewnienia realizacji przez Republikę Chorwacji zobowiązania do rozpoczęcia działalności chorwackiej służby komorników sądowych w dniu 1 stycznia 2012 r., uchybiła także ciężącemu na niej na podstawie art. 17 TUE obowiązkowi czuwania nad stosowaniem traktatu o przystąpieniu Republiki Chorwacji do Unii, który jest jednym z podstawowych traktatów Unii;
- pkt 69–82, z tego względu, że późniejsze zgodne i wyraźne działania Komisji nie były konieczne do powstania uzasadnionych oczekiwań wnoszących odwołanie po dniu 9 grudnia 2012 r., gdyż uzasadnione oczekiwani wnoszących odwołanie powstały przed tym dniem.

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 26 lutego 2016 r. w sprawie T-507/14,
Vedran Vidmar i Darko Graf/Komisja Europejska, wniesione w dniu 26 kwietnia 2016 r. przez Darka
Grafa**

(Sprawa C-241/16 P)

(2016/C 251/16)

Język postępowania: chorwacki

Strony

Wnoszący odwołanie: Darko Graf (przedstawiciel: L. Duvnjak, odvetnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- Uchylenie w całości wyroku Sądu wydanego w dniu 26 lutego 2016 r. w sprawie T-507/14, uwzględnienie żądań sformułowanych przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji w skardze z dnia 1 lipca 2014 r. i zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz wnoszącego odwołanie kosztów postępowania odwoławczego.
- Tytułem ewentualnym, uchylenie w całości wyroku Sądu wydanego w dniu 26 lutego 2016 r. w sprawie T-507/14, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd i zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz wnoszącego odwołanie kosztów postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie kwestionuje następujące części zaskarżonego wyroku:

- pkt 40, w którym Sąd uznał, że czynne bezprawne zachowanie instytucji Unii Europejskiej stanowi tylko jeden z niezbędnych elementów umożliwiających powstanie pozaumownej odpowiedzialności Unii, zważywszy, iż to stanowisko Sądu jest sprzeczne z art. 340 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 maja 1992 r., Mulder i in./Rada i Komisja, C-104/89 i C-37/90, EU:C:1992:217);
- pkt 47, w którym z naruszeniem art. 36 i załącznika VII do aktu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej zobowiązania podjęte przez Republikę Chorwacji wobec Unii podczas negocjacji dotyczących przystąpienia do Unii, Sąd błędnie nazwał „zasadami”, zważywszy, że niniejsza sprawa nie dotyczy zasad, lecz 11 konkretnych zobowiązań Republiki Chorwacji wobec Unii, które weszły w życie w dniu 9 grudnia 2011 r.;
- pkt 48–52, jako że art. 36 i załącznik VII pkt 1 do aktu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii weszły w życie w dniu 9 grudnia 2011 r., gdy obowiązywały i miały zastosowanie strategia reformy wymiaru sprawiedliwości Republiki Chorwacji na okres 2011–2015 z dnia 15 grudnia 2010 r. i zmieniony plan działania rządu Republiki Chorwacji z dnia 20 maja 2010 r. dotyczący reformy sądownictwa, a w konsekwencji po uchyleniu tych aktów przez Republikę Chorwacji, co uprzednio wyraźnie Komisja zatwierdziła w pkt 3 szczegółowego sprawozdania monitorującego Republikę Chorwacji z dnia 10 października 2012 r., w którym Komisja nakazała Republice Chorwacji przyjęcie nowego ustawodawstwa w dziedzinie wykonywania orzeczeń sądowych, niezgodnie z ogólnymi zasadami ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, zważywszy, że w odniesieniu do wnoszącego odwołanie uchylenie tych aktów miało w oczywisty sposób moc wsteczną, ponieważ po dniu 9 grudnia 2011 r. Republika Chorwacji nie przyjęła żadnej nowej strategii dotyczącej reformy sądownictwa, lecz jedynie strategię na rzecz rozwoju systemu sądowniczego w okresie 2013–2018, a zatem ostatnią przyjętą przez Republikę Chorwacji strategią reformy sądownictwa była faktycznie strategia obowiązująca w dniu 9 grudnia 2011 r. (zob. wyrok Trybunału z dnia 30 stycznia 1974 r., Louwage/Komisja, 148/73, EU:C:1974:7, pkt 12, 28; wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 1998 r., Embassy Limousines & Services/Parlament, T-203/96, EU:T:1998:302, pkt 74–88; wyrok Trybunału z dnia 14 maja 1975 r., CNTA/Komisja, 74/74, EU:C:1975:59, pkt 41–44), przy czym należy zaznaczyć, że Sąd twierdząc w pkt 53 zaskarżonego wyroku, iż „nie można wnioskować, że chorwackie władze miały pełną swobodę zmiany strategii reformy sądownictwa 2011–2015 i planu działania 2010. Mając na względzie przepisy aktu dotyczącego przystąpienia, a w szczególności jego art. 36 i załącznik VII do tego aktu, na władzach tych ciążył obowiązek przestrzegania nie tylko zobowiązania nr 1, lecz także wszystkich innych zobowiązań określonych we wspomnianym załączniku”, Sąd potwierdził zasadność zawartego w skardze roszczenia odszkodowawczego;
- pkt 54–57 i 59–63 dotyczących uchybienia przez Komisję Europejską jej obowiązkowi na podstawie art. 36 aktu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii do zapewnienia spełnienia ciężącego na Republice Chorwacji zgodnie z załącznikiem VII pkt 3 do aktu dotyczącego przystąpienia zobowiązania do dalszego zwiększania skuteczności wymiaru sprawiedliwości, zważywszy na to, że z załączników do skargi wyraźnie wynika, iż Komisja wprowadziła do tabeli monitorowania za okres od dnia 1 września 2012 r. do dnia 28 lutego 2013 r. błędne informacje przedstawione przez chorwackie ministerstwo sprawiedliwości dotyczące zmniejszenia liczby postępowań spornych i postępowań egzekucyjnych przed chorwackimi sądami rejonowymi i sądami gospodarczymi bez przeprowadzenia żadnej kontroli technicznej lub arytmetycznej w odniesieniu do dokonanej przez siebie oceny, wykazując tym samym rażące niedochowanie staranności w odniesieniu do znaczenia opracowania tych tabeli;

- pkt 68, zważywszy na to, że Komisja uchybiwszy wynikającemu z art. 36 ust. 1 i 2 aktu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii obowiązkowi zapewnienia realizacji przez Republikę Chorwacji zobowiązania do rozpoczęcia działalności chorwackiej służby komorników sądowych w dniu 1 stycznia 2012 r., uchybiła także ciążącemu na niej na podstawie art. 17 TUE obowiązkowi czuwania nad stosowaniem traktatu o przystąpieniu Republiki Chorwacji do Unii, który jest jednym z podstawowych traktatów Unii;
- pkt 69–82, z tego względu, że późniejsze zgodne i wyraźne działania Komisji nie były konieczne do powstania uzasadnionych oczekiwań wnoszącego odwołanie po dniu 9 grudnia 2011 r., gdyż uzasadnione oczekiwania wnoszącego odwołanie powstały przed tym dniem.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça
(Portugalia) w dniu 27 kwietnia 2016 r. – José Rui Garrett Pontes Pedroso/Netjets Management
Limited**

(Sprawa C-242/16)

(2016/C 251/17)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal de Justiça

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: José Rui Garrett Pontes Pedroso

Strona pozwana: Netjets Management Limited

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kontekst faktyczny niniejszego sporu – w którym pracownik jest pilotem lotnictwa cywilnego i jego praca, zgodnie z zawartą umową, jest wykonywana na całej europejskiej przestrzeni powietrznej – ma wpływ na ustalenie „miejsca, w którym pracownik zazwyczaj świadczy lub ostatnio zazwyczaj świadczył pracę” w rozumieniu art. 19 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001⁽¹⁾ z dnia 22 grudnia 2000 r.?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi negatywnej, to znaczy w przypadku, gdy pozostaje to bez wpływu na to ustalenie:
 - i) Czy można/należy interpretować jako „miejsce, w którym pracownik zazwyczaj świadczy pracę” w rozumieniu ww. przepisu wspólnotowego port lotniczy, w którym stacjonuje statek powietrzny, do którego załogi należy dany pracownik i w którym rozpoczyna lot, w trakcie którego wykonuje swe obowiązki zawodowe?

Czy też można/należy interpretować jako to „miejsce” miejsce określane przez strony jako *gateway airport* (port lotniczy wejścia), z którego pracownik był przemieszczany do portu lotniczego, w którym stacjonuje statek powietrzny, do którego załogi należy dany pracownik, i do którego następnie powracał?

Czy też można/należy interpretować jako to „miejsce” miejsce, w którym są zarejestrowane statki powietrzne, do których załogi należy dany pracownik?

Czy też można/należy interpretować jako to „miejsce” miejsce, w którym pracownik ten otrzymywał instrukcje, komunikaty i informacje dotyczące lotów, różnych aspektów stosunków zawodowych łączących go ze stroną pozwaną, a także postępowania prowadzącego do wygaśnięcia tego stosunku pracy?

- ii) Czy można/należy interpretować jako „miejsce, w którym pracownik ostatnio zazwyczaj świadczył pracę” w rozumieniu ww. przepisu wspólnotowego port lotniczy, w którym stacjonował ostatni statek powietrzny, do którego załogi należał pracownik przed wygaśnięciem stosunku pracy?